

[Hagen Hagensen]

Hr. Stetter gav også til kende, at de forelåede bestemmelser ikke var i overensstemmelse med det, vi fra konservativ side ønsker på det skattepolitiske område. Vi ønsker principielt, at de nødvendige begrænsninger i indkomststigninger modsvares af fald i indkomstskatterne. Det sagde vi dengang, og det siger vi også i dag. Så kommer man her med et forslag, der nu kommer for det rette forum, hvor det er skatte- og afgiftsudvalget, der skal tage stilling til det, og fremsætter det som led i det politiske forlig, der er indgået mellem regeringen og nogle partier her i tinget. Det er forslaget ikke blevet bedre af, selv om det nu bliver fremsat som værende det, det er: en ændring af udskrivningsprocenten for 1981.

Der er kommet det nye til, at man har skærpet udskrivningsprocenten med over 1 pct. Man laver så en tilpasning af pristalsreguleringen af personfradrag, som reelt betyder en skærpelse især for pensionister, der mister det forhøjede personfradrag, som de har haft, og som for øvrigt alle burde have haft.

Man laver en ændring af skalatrinene, og vi skal da hilse med glæde, at man forlænger det første trin – det er den vej, vi ønsker at gå – men vores glæde er uendelig behersket og kortvarig, for den holder op, når vi når til andet skalatrin. Der bremses man, for det, man har givet i første skalatrin, haler man hjem i andet skalatrin. Det kommer netop som påvist af hr. Ellemann-Jensen for et øjeblik siden uvægerlig til at gå ud over mellemindkomsterne, den øverste del af dem kommer minsandten til at mærke dette.

Det lyder så nydeligt, når man siger, at statsskatten bliver mindre for 1981, hvis indkomsten er den samme, som den var i 1980, og det, siger man, uanset at udskrivningsprocenten stiger fra 90 til 91. Det er vel også sandt, men kendsgerningerne bag ved det hele er, at provenuet til staten stiger med 950 mill. kr., så ergo er der jo ikke tale om, at man regner med, at der er nogen, der egentlig skal komme af med mindre end det, de kom af med i skat i 1980. Det er jo også langt de færreste, der vil have den samme indkomst, som de havde året forud – det viser også den almindelige beregning, man har, hvor man regner med en 8 pct.s gennemsnitsstigning – og i så fald kommer man til at betale mere i skat.

Da forslaget var fremme sidst, talte man om, at det ville give kommunerne et merprovenu på 620 mill. kr. De er vips blevet væk hen ad vejen; der er 150 mill. kr. tilbage, idet man så elegant siger, at man må antage, kommunerne benytter merprovenuet, der udgør 0,1 procentpoint, til at nedsætte udskrivningsprocenterne med. Med alt det, man forlanger kommunerne skal gøre og foretage sig, tillader man sig at tro, at de vil kunne nedskrive deres skatter, hvor staten så rigeligt tager ind.

Vi mangler at få en del beregninger over, hvad de andre beløbsgrænser, der er nævnt i forslaget, kommer til at betyde. Det drejer sig om den medarbejdende ægtefælle, det drejer sig om renteindtægter – det nedslag, der gives deri ved lav indkomst – det drejer sig om visse forhold vedrørende bestemmelserne i ligningslovens § 28, og det drejer sig om pensionsordninger. Men det får vi vel at vide.

Forholdet er jo det, at man, med det vi behandlede her i tinget i sidste uge, kommer med yderligere energiafgifter, med forhøjet moms og nu med øgede direkte skatter. Endelig skal vi senere på dagen i dag tage fat på en stor sag om det såkaldte socialindkomstbegreb, der uvægerlig også vil få følger, således at mange derved kommer af med flere penge til det offentlige eller får færre, end de hidtil har fået derfra. Det er simpelt hen ødelæggende, især for mellemindtægterne, ingen kan føle sig trygge, ingen kan lægge noget til rette. Oven i alle de prisstigninger og alt det, der følger deraf, har vi jo et fald i reallønnen, og så kommer staten med nye byrder, i stedet for at den skulle modsvare dem ved at sætte indkomstskatterne ned, så dagligdagen dog kunne blive noget værd at leve i.

Staten kender i skatte- og afgiftsmæssig henseende ingen forskel på gynger og karruseller. Den tager ind på dem begge og taber ikke på nogen af dem. Den skal have mere ind, og den vil sørge for, at den får mere ind, hvor borgerne til gengæld på alle måder bliver beskåret. Regeringen kender ingen grænser for, hvad den vil byde befolkningen af skattetryk.

Jeg tror, det bliver nødvendigt at gennemgå dette forslag meget nøje i udvalget, at søge, som det allerede er blevet sagt af andre, at afdække alt, hvad der i realiteten ligger